

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 22/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. marca 2007 predbežne prerokoval návrh PhDr. A. K., bytom B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/31/06-K zo 16. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Návrh PhDr. A. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 18. januára 2007 doručený návrh PhDr. A. K., bytom B. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/31/06-K zo 16. októbra 2006.

V návrhu navrhovateľ žiadal o preskúmanie namietaného rozhodnutia výboru, pretože podľa jeho názoru v ňom došlo k viacerým pochybeniam.

Vo vzťahu k namietaným skutočnostiam uviedol, že 31. marca 2005 uzatvoril s Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „zakladateľ“) zmluvu o výkone funkcie člena dozornej rady. Následne 1. apríla 2005 bol ministrom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „minister dopravy“) vymenovaný do funkcie člena dozornej rady štátneho podniku L. v B. (ďalej len „štátny podnik“).

Navrhovateľ uviedol, že 20. apríla 2006 začal výbor voči nemu konanie z dôvodu, že ako verejný funkcionár podal oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) za rok 2004 až 16. marca 2006, teda po lehote 30 dní od ujatia sa verejnej funkcie, čím porušil čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“).

Podľa názoru navrhovateľa je rozhodnutie výboru sp. zn. VP/31/06-K zo 16. októbra 2006, v ktorom výbor konštatoval porušenie povinnosti uvedenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a ktorým mu zároveň uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, nesprávne. Pochybenie videl v tom, že zmluva, ktorú uzatvoril so zakladateľom, obsahovala ustanovenie, podľa ktorého mu mal v lehote 30 dní odo dňa ustanovenia do funkcie podať majetkové priznanie podľa § 20 ods. 4 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom podniku“). Navrhovateľ uviedol, že túto povinnosť si splnil. Namietal však, že táto zmluva neobsahovala ustanovenie, podľa ktorého by bol povinný podať takéto majetkové priznanie aj výboru. Zároveň uviedol, že spomínaná zmluva neobsahovala zmienku o tom, že by bol verejným činiteľom v zmysle ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Porušenie ústavného zákona o ochrane verejného záujmu videl navrhovateľ aj v tom, že aj keď výbor mal v danej veci rozhodnúť v lehote 60 dní odo dňa začatia konania, rozhodol až v lehote 179 dní, čím porušil čl. 9 ods. 5 citovaného zákona.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Z obsahu predloženého spisu sp. zn. VP/31/06-K ústavný súd zistil nasledovný stav konania: Uznesením výboru č. 128 z 20. apríla 2006 výbor začal konanie voči navrhovateľovi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. K uzneseniu sa vyjadril navrhovateľ listom zo 4. júla 2006, v ktorom uviedol, že v lehote 30 dní od ujatia sa funkcie podal zakladateľovi majetkové priznanie, pričom nemal vedomosť o tom, že majetkové priznanie musí v stanovenej lehote podať aj výboru. Uviedol, že keby o tejto povinnosti vedel, určite by si ju v stanovenej lehote splnil.

Následne výbor uznesením č. 81 zo 16. októbra 2006 konštatoval, že tým, že mu navrhovateľ v stanovenej lehote nepodal oznámenie, porušil povinnosť uloženú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Výbor navrhovateľa poučil aj o jeho práve podať návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia ústavnému súdu.

Predseda výboru listom sp. zn. VP/31/06-K z 25. októbra 2006 požiadal štátny podnik o oznámenie výšky mesačného platu navrhovateľa, ktorý poberal za výkon verejnej funkcie v roku 2005.

Po zistení relevantných skutočností vydal výbor 7. decembra 2006 rozhodnutie zo 16. októbra 2006, v ktorom konštatoval, že konaním navrhovateľa došlo k porušeniu

čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil pokutu v sume 20 790 Sk. V odôvodnení rozhodnutia výbor uviedol, že je nesporné, že navrhovateľ porušil ústavný zákon o ochrane verejného záujmu, pretože oznámenie za rok 2004, ktoré mu mal podľa čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona podať v lehote 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie, teda do 1. mája 2005, podal až 16. marca 2006.

Rozhodnutie výboru zo 16. októbra 2006 bolo navrhovateľovi doručené 19. decembra 2006.

K návrhu navrhovateľa sa na základe výzvy ústavného súdu z 23. januára 2007 vyjadril aj výbor prostredníctvom svojho predsedu, a to listom sp. zn. RD-293/2007-PO z 1. februára 2007. V liste predseda výboru okrem iného uviedol, že *„splnenie povinnosti podať majetkové priznanie podľa iných predpisov (napr. zákon č. 312/2004 Z. z. o štátnom podniku) nenahrádza povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. Rovnako nemá dopad na zodpovednosť verejného funkcionára za nesplnenie tejto povinnosti. K výhrade, že výbor nerozhodol do 60 dní uvádzame, že ide o lehotu poriadkovú, ktorej nedodržanie nemá za dôsledok zastavenie konania, resp. nemá za dôsledok zánik zodpovednosti verejného funkcionára za porušenie čl. 7 ods. 1 cit. zákona“*.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa, spisu výboru sp. zn. VP/31/06-K, namietaného rozhodnutia zo 16. októbra 2006, ako aj s prihliadnutím na ďalšie s vecou súvisiace skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že návrh navrhovateľa je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu spočíva v podstate tvrdení navrhovateľa, ktoré nesmerujú k obhajobe vlastného konania a jeho súladnosti s právami a povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom a ktoré by ústavný súd mohol ako relevantné v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde skúmať. Podstata námietok navrhovateľa je v jeho ospravedlnení konania neznaosťou ústavného zákona.

K tejto námietke ústavný súd zaujal nasledovné stanovisko:

Ako vyplýva z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára, ktorý je povinný plniť povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalšou zložkou determinujúcou konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru, a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie riaditeľa štátneho podniku a členov dozornej rady štátneho podniku, ktorých do funkcie ustanovuje štát.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie, a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2, b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára, c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť

a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky, d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára, e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ ako verejný funkcionár bol v zmysle vyššie citovaných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinný predložiť výboru oznámenie do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie. Navrhovateľ bol do funkcie člena dozornej rady štátneho podniku ustanovený ministrom dopravy s účinnosťou od 1. apríla 2005. Keďže ústavné právo nemá všeobecné ustanovenie o počítaní lehôt, v danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenie generálnej právnej normy civilného procesu, a teda § 57 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľovi začala plynúť 30-dňová lehota na splnenie povinnosti uloženej ústavným zákonom nasledujúci deň po ustanovení do funkcie, teda 2. apríla 2005. Požadované oznámenie však navrhovateľ výboru podal až 16. marca 2006, z čoho je zrejmé, že ho podal po zákonom stanovenej lehote, čím porušil čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Ako dôsledok týchto skutočností začal výbor voči navrhovateľovi konanie, výsledkom ktorého bolo jeho rozhodnutie sp. zn. VP/31/06-K zo 16. októbra 2006. V rozhodnutí výbor konštatuje porušenie čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona a za porušenie tejto povinnosti uložil navrhovateľovi v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára.

Pochybenia, ktoré navrhovateľ vytýkal rozhodnutiu výboru a ktoré možno považovať za ospravedlnenie vlastného konania neobstoja, a to aj s prihliadnutím na jednu zo základných zásad práva „ignorantia legis non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje). Teda navrhovateľ ako verejný činiteľ mal poznať ústavný zákon a postupovať podľa neho.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrh navrhovateľa na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jeho zjavnú neopodstatnenosť.

Aj keď predmetom konania podľa § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde je preskúmanie konania verejného činiteľa a jeho súladnosť s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, ústavný súd k navrhovateľovej námietke o prekročení 60-dňovej lehoty výborom ustanovenej v čl. 9 ods. 5 citovaného ústavného zákona poznamenáva, že keďže konanie bolo začaté uznesením výboru z 20. apríla 2006, niet pochybností o tom, že táto lehota bola prekročená. Vzhľadom na to, že v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje úprava následkov prekročenia tejto lehoty, jej uplynutie sa nespája so žiadnym právnym účinkom. Na základe tohto poznatku možno dospieť k záveru, že výbor môže rozhodnúť aj po uplynutí stanovenej lehoty.

Je však v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníka konania, aby výbor vydával rozhodnutia v primeranej lehote, aj keď je táto lehota poriadková.

Výbor je povinný postupovať podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, je teda povinný rešpektovať aj lehoty uvedené v ústavnom zákone.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že rozhodnutie výboru nespĺňa všetky atribúty požadované pre rozhodnutie, a to aj v kvalite jeho vyhotovenia a odôvodnenia, ako aj vymedzenia skutku. Ústavný súd je však viazaný podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrhom (petitom), ktorý tieto skutočnosti nenamietal.

Návrh navrhovateľa mal aj vady spočívajúce v nesplnení zákonom predpísaných náležitostí podľa § 20 a § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde, týmito sa však ústavný súd v ďalšom konaní osobitne nezaoberal vzhľadom na prekážku zjavnej neopodstatnenosti celého návrhu.

Navrhovateľ bol na nedostatky návrhu upozornený listom, ktorý prevzal 31. januára 2007 a na ktorý nereagoval.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2007